

Mezi často užívaná slova patří nepochybně i rozdělení. Setkáváme se s ním při mnoha příležitostech, v nejrůznějších situacích. – Zaznívalo často např. v minulých dnech, kdy jsme vyjadřovali svůj názor, koho si přejeme v čele našeho státu / a i když mluvíme o této rovině - politice dodávám – jak snadno a nejdříve se rozcházejí ti, kdo tvrdili slavnostně a veřejně, že budou neúnavně spolupracovat na věci, na které se dohodli... / – Ke „znamením doby“ patří i rozdělování onoho společenství, které je pokládáno za to nejdůležitější v životě člověka – rodiny. Co rozdělení se na tomto poli odehrává! A nejenom „těch“, kteří stáli na jeho počátku, ale i mnohého ostatního, co s nimi souvisí, z nichž to nejhorší, co skutečně ubližuje, je to, co zasahuje ty, kdo tímto vztahem vstoupili do světa, totiž děti. – A nemluvme jenom o těch kolech / „zametejte před vlastním prahem“ / I k těm, kdo se hlásí k Tomu, který se v Betlémě narodil, právě tam se vydal za člověkem, patří nejedno rozdělení. Často takové, které zraňuje a odcizuje.

Chci k tomuto připomínání nejrůznějšího člověčího rozdělování připomenout dvě místa ze zdroje, který bývá ve společenství těch, kdo pokládají Ježíše za rozhodující moc nejen jim svěřeného času, ale i světa, v němž se pohybují / kde se jejich čas odvíjí / tedy ze společenství „jistých svědků“ zvaného bible.

První z nich je ze sbírky tzv. základních příběhů ze starozákonní sbírky, spisu zvané začátky čili Genese. Vypráví o putování, které přivedlo na pláň Šinear, čili bloudění či blouznění. A právě zde vzniknul nápad „vybudovat věž, jejíž vrchol bude v nebi“ / Gn 11, 4 /. Nápad, jehož cílem a smyslem je „vládnout“ / mít ve své moci („pro sebe“) /. Jenže tento životní způsob jde proti Božímu „zadání“, proti divu Boží lásky, díky níž se svět stal „zahradou“ / Gn 2, 7 /, prostorem, který má člověk „střežit“ / opatrovat Gn 2, 15 /. A jen díky této spolupráci, pověření může být svět prostorem vnitřního bohatství a naděje. A tak tam, kde jde především o „věž“ přichází „zmatek“ / Babel / a „rozehnutí“ / Gn 11, 9 /.

Ten druhý pochází z úvah velkého myslitele a svědka prvních křesťanských generací Pavla. Jsou shrnuty do souboru, jenž je označen jakodopis Efezanům.

I v něm jde o rozdělení. A to takové, že jsou zde ti, kteří žijí v sebevědomé a samolibé představě, jak jsou těmi lepšími a že pro to mají nezpochybnitelné důkazy / dodržují náboženské „předpisy“ (ve kterých jde především o to vnější) /. Tehdy se jim říkalo judaisté. A to byli ti, kdo byli pokrevními pokračovateli Israele, Božího lidu. A patří do „této krevní skupiny“ pro ně znamená mít to „dobré“ u Pána Boha aočekávat za to patřičné, odpovídající „ohodnocení“ / vždyť „nejsem jako ti ostatní“ – (Lk 18, 9) což je v podstatě zbožné sobectví /. Jenžetakový přístup vytváří ze společnosti nejen nesourodý shluk skupin / „tříšť“ /, ale také ponechává ty ostatní / „horší“ / - což je podstatně závažnější - jejich osudu, k čemuž může patřit i otroctví „jistých duchů“, kteří „hledají odpočinutí“ / Mt 10, 43 (a nedají pokoje, dokud nedosáhnou svého = nezotročí) /.

S tím Pavel nesouhlasí a proto připomíná dvojí :

Nejprve to, že je tu někdo, jemuž jde o to, aby zde byl „nový člověk“ / Ef 2, 15 /. Rozuměj správně – ne ten, kdo by měl vyvinutější svalstvo a jehož inteligenční kvocient by znatelně stoupl a tak by si snadno a hladce proradil s kdekým trápením. Nový člověk pro Ježíšovi učedníky je především ten, kdo s Ježíšovou pomocí odolává Zlému / Lk 3, 23nn, Ř 5, 14 /. A to potřebuje svět velice naléhavě v každém čase a pro Pavla není jiné cesty, lepšího řešení než Ježíš. A proto právě tento svědek užívá pojem „nové stvoření“ / 2 Kor 5, 17 Ga 6, 15 /. To není jakýsi další pokus o „lepší model“, to je uzdravení toho / „restaurace od samého základu“ /, co zde bylo a nad co není a nebude.

A právě k tomuto novému, uzdravenému člověku patří „pokoj“ / 2,15 /. To není v představách bible ten stav, kdy se ukáže, že je výhodnější či pohodlnější „neprat se“, který provází chladnost a odměřenost / tomu odpovídá lidmi navozený stav označovaný jako **mír** /. Ale to je ono **záračné dění** / „dar z nebe“ /, kdy je **možné spolu nejenom dobře vycházet / nezraňovat se, nesoupeřit / t, ale dokonce i spolupracovat na dobrém Božím díle, tom nejvíce rozhodujícím projektu, který se na tomto světě uskutečňuje, děje.** – Snad ještě tuto – podle mě ne zbytečnou - poznámku na okraj – **Jan Hus ve své řeči, kterou chtěl pronést před kostnickým koncilem / a nebylo mu to dovoleno / mluví o pokoji vnitřním / duchovním, uspořádání vztahu člověka k Bohu (což pokládá za rozhodující) /, který přínosem pro všechny ostatní vztahy, které člověk má .**

A naproto zřejmé je i to, že **Pavel ta nejrůznější člověčí dělítka neuznává.** Dá se povědět, že „**kopíruje**“ **Ježíše / naplňuje jeho odkaz / „Všichni se mají stát jeho učedníky“ / Mt 28, 19 /, mají prožít to skutečné osvobození a uzdravení jímž je zapojení do Božích plánů, plánů služby a pomoci, plánů, jejichž nedílnou součástí je i skutečné společenství.**

Co slyšet především jako pomoc z těchto svědectví ?

Ano, jak jsem pověděl, je zde **bolest nejrůznějšího rozdělení a rozdělování.** Mám za to, že je třeba v této souvislosti připomenou **i jiný** – podle mého **neduh** – totiž „**křechovitého společenství**“, kdy se nejrůznějším způsobem předstírá to, co ve skutečnosti není / „**musíme se mít rádi, nedá se nic dělat**“ / . **Apoštol nezná lepší řešení než jak zneškodnit tento „klín“ / nástroj ke štěpení diabolos / než ten svěřovat toto trápení, neduh Tomu, kdo dokáže toto rozdělení nejnom odstranit, ale i uzdravit.**

Není pochyb o tom, že **k onomu rozdělování dochází především a ponejvíc, kde je zaměřována služby a moc, ovládání, protože v moci jde především o mě a ve službě o toho druhého.** Jistě je případné připomenout **příběh z evangelia** uspořádaného Matoušem, kde „**starostlivá maminka „Jakuba a Jana chce „zařídít“, aby její synci byli co „nejvýš“ / po Ježíšově pravici a levici / 20, 20 / a v tu chvíli zazní – „kdo z vás chce být velký, buď vaším služebníkem“ / Mt 20, 26 / . **Možnost posloužit „nepatrnému bratru“ / Mt 25, 40 / je víc než kancelář v metropoli vybavená těmi nejposlednějšími vymoženostmi.****

Soudím, že ono **rozdělování je rozkladné.** Nejenom mezi lidmi navzájem, ale **i rozkládá každého jednotlivce.** Protože, nechám – li se tímto neduhem zotročit, pak **vyhledávám na tom druhém jenom to, proč nemůžeme spolupracovat.** A pak se uzavírám **do krunýře, ve kterém se k dobrému a v dobrém nemohu rozvíjet.** I od tohoto chce uzdravit Ten, který je skutečný pokoj / ve Starém zákoně toto slovo znamená soulad, řád / .

Tábor 13.1. 2013

vstup: Za 9, 10

čtení: Gn 11, 1 - 11

před: Iz 52, 7

text: Ef 2, 11 - 8

VP:

poslání: Kol 1, 20

EZ 169 77

DEZ 646
SV 177

Vyznání a chvály :

Ž 13, 6

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Žijeme ve společnosti, kde právě tvrdost a neústupnost jsou pokládány za žádoucí, vždyť jen tak je možné doufat, že dosáhneme toho, po čem toužíme a co si přejeme

A tak jdeme umanutě touto cestou a hledané nejenom nenalzáme, ale tato cesta je vroubena nejednou bolestí a vzájemným odcizením

A proto nejsme pomocí a přínosem pro mnohé z těch, mezi které jsi nás postavil a právě to od nás čekají, nejsme tedy solí a světlem, jak od od svých učedníků očekáváš

A tak před Tebe předstupujeme s hlavou sklopenou a voláme Pane smiluj se, neboť jenom ve Tvém odpuštění se před námi může otevřít nová a nadějeplná budoucnost

chválíme Tě, že vytrvale zveš na novou cestu životem a to naprosto každého bez jakékoliv výjimky

chválíme Tě, že nabízíš především odpuštění a milosrdenství a že k Tobě nepatří ostré lokty a tvrdé pěsti

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

3.2.

1466 + Johannes Guttenberg, vynálezce knihtisku, 1452 vytiskl první bibli a tak začalo její snadnější a levnější rozšiřování

4.2.

1628 Jan Amos Komenský odchází do exilu, neboť rozhodnutím císaře – Zemské zřízení / 1627 / v Českém království byla jediná církev, římskokatolická

1908 Dietrich Bonhoeffer, německý theolog, který se po odborné stránce zabýval otázkou nenáboženského člověka, připojil se k tzv. vyznávající / evangelické / církvi, která se postavila proti nacismu, na přímý rozkaz Hitlera byl popraven **1945 tzv. jaltská konference** tří vítězných mocností – Spojené státy americké, Velká Británie a Sovětský svaz – rozhodla o poválečném uspořádání Evropy a o tom, jak se naloží s Německem

6.2.

1421 + Petr Hromádka, stoupenec české reformace, jeden ze zakladatelů Tábora, byl upálen v Chrudimi

1777 ve zrušené jesuitské koleji **Klementinum** byla rozhodnutím císaře Josefa II zřízena univerzitní knihovna

1895 Ferdinand Peroutka, novinář, který např. sebral dokumenty týkající se vzniku Československa

1905 Jan Werich, herec tzv. Osvobozeného divadla

7.2.

1451 + Petr z Mladovic, doprovázel Jana Husa do Kostnice, sepsal kroniku těchto událostí

1984 Martin Niemoller, německý bohoslovec, zapojil se do tzv. vyznávající církve, spoluautor tzv. Stuttgartského vyznání vin, které přiznává nestatečnost německé evangelické církve v době nacismu

8.2.

1876 Martin Buber, židovský myslitel, dle něj existují dva druhy vztahů já – ty / osobní /, já ono / neosobní /

1945 + Jaroslav Šimsa, tajemník YMČy, hnutí křesťanské mládeže u nás, v koncentračním táboře v Dachau

9.2.

1944 + František Žilka, první evangelický farář v Táboře, pozdější profesor Nového zákona na Husově evangelické bohoslovecké fakultě v Praze, mj. přeložil Nový zákon do moderní češtiny, napsal knihu o Janu Husovi a švýcarském reformátorovi Janu Kalvínovi